

A mi, personalment, m'agradava més que el portaren gent com tants anys s'havia fet, quedava millor per al meu gust, portar-lo a braços; al capdavant només es necessiten sis homes per a dur-lo; pareix que te un aire més seriós.

En quan a la segona part de la pregunta crec que van haver algunes raons a causa de l'acovidada de després la processo però sincerament et diré que a hores d'ara si ens digueren de tornar-lo a traure estaríem tots a punt com sempre. Ho hem fet molts anys vestits amb els caputxins negres i no dubtaríem de tornar-hi. Però també es cert que hi ha moltes colles després de nosaltres que podrien fer-ho perfectament.

¿Creus que amb les innovacions del "cotxe" i del recorregut aquesta processo és la mateixa, o ha perdut algo?

No, perdre no ha perdut res, però penso que és més bonic com abans; a l'antic recorregut no figuraba la pujada pel costat de l'Ajuntament, s'anava per les escaletes i per la plaça de l'Església, avans amb pedres i herba.

És més fàcil ara, pujant la costera?

Crec que no, perquè el pes se'l carregent de manera molt desigual tant al pujar com al baixar. Amb el recorregut antic ens repartíem el pes baixant el Sepulcre i portant-lo a la mà perquè estigués més anivellat.

Ara suposo que amb este cotxe ja no hi ha problema encara que tampoc ho era per a nosaltres.

¿Així, vist des de dins, quins eren els trossos més difícils? ¿Pesava molt?

Sense dubte el Calvari, Costereta de Don Miguel i esta pujada de la que ara parlàvem. I no pesava molt, perquè entre tots sis el portàvem la mar de bé.

I per acabar, Manolo, tens alguna anècdota que contar-nos en tats anys?

Si t'he de dir la veritat no me'n recordo de cap. Només que un any uns dies després d'haver-lo tret el Divendres Sant, vam tindre que tornar-lo a traure per a dur-lo a l'Església perquè va ser quan es va afonar la cúpula del Calvari. Crec que el Sepulcre va sofrir algun desperfecte, però no molt greu.

Bé, Manolo, moltes gràcies per la teua col.laboració i fins un altra.

Per aclarar alguns dubtes sobre aquest "cotxe", el senyor Sabas Algar em va oferir tota l'informació:

Senyor Sabas, ¿quin any es va fer i per quin motiu acudiren a demanar-li opinió a vostè?

Se hizo en el año 1989; en una reunió de madres de los quintos de este año se pensó que debido al peso de la imagen y a la edad de los quintos (muy jóvenes), sería conveniente pensar algo con el fin de que no sufrieran tanto debido al peso del Sepulcro, que según algunos datos es de cerca de 400 kilos.

Esta imagen solían sacarla personas mayores, pero por un mal entendido con los mayores de años atrás decidieron no sacarla más y en este caso tuvieron que hacerlo los quintos, como en los años siguientes. Me llamaron y preguntaron cómo sacaban las procesiones en Andalucía. Les expliqué más o menos el modo de hacerlo y se pensó en hacer unas andas con ruedas.

Quedaron de acuerdo en hacerlas y me encargaron a mí para hacer las gestiones y obtener un presupuesto.

Las madres de los quintos y mayores quedaron de acuerdo en correr con los gastos una vez conocido el presupuesto, pero tramitando yo las gestiones se me ofrecieron dos hermanos para sufragar los gastos de la construcción de dichas andas.

Comunicado a madres de quintos y a mayores el ofrecimiento de los dos hermanos se llegó al acuerdo de hacerlo.

Així, ¿quin es el nom específic per a aplicar-lo a este "cotxe"?

Andas, en este caso andas con ruedas.

Hem buscat la traducció al valencià i es baiard, amb rodes.

Encara que l'haja contestada quasi abans voldria preguntar qui va costejar les despeses?

Si, como ya he dicho anteriormente, en mis gestiones se me ofrecieron dos hermanos para sufragar todos los gastos, y así fue, además de pagar también la tela que las rodea para que no se viera el interior. Ellos fueron Benjamín y Desiderio Albert Vaquer.

¿On es va fer i qui fou el dissenyador, si es que es pot dir així?

Se hicieron en un taller de Salsadella, siguiendo las directrices marcadas por mí, que anteriormente me había encargado de averiguar todo lo necesario para su construcción. Tienen una altura aproximada a la del hombro de un joven de altura media. Conseguimos con ello, que los jóvenes quintos no lo pasaran tan mal como cargándosela al hombro.

Moltes gràcies senyor Sabas, per la seua aportació i col.laboració.

Hem pogut saber també que les mares d'alguns quintos d'eixe any van col.laborar també econòmicament amb esta empresa.

Maria Jesús Ferrando

